

Vári Fábián László

Koponyámban gyertya

Uram-Atyám, a testem hova lett?
Annyi súlyom sincs már,
amivel születtem.
Elterülök csendben,
félíg eleven árnyékként
egy rozsdavert keresztben.

A léthatár ez már,
kereszt-ágyam lebeg,
bár feküdnék inkább
vízszintes vigyázzban
a biztos föld embernyi
mélyében odalent,
míg miattam, fölöttem
temetőnyi gyászban
mormolnak a lombok,
száll a nyár hímpora.

De megpörget az Úr
a tengelyem körül,
szakadó könnyemnek
szerte pereg sója,
rezegve állok meg
a pólusok között –
okos tájolóznak
bomlott mutatója.
Elmém a delejre
mozdul, majd indul,
hogy az égtájak
jelképes jeleit rakja ki,
de a sarki fény hullámzó
függönyén át látom:
a főmemóriában
babrál valaki.

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ (1951) Mezőváriban (Ukrajna) élő író, műfordító, néprajzkutató.

Baj van Uram, baj van,
én mondom neked,
valamit tenni kell,
elszalad az óra!
Elforog a föld,
elalszik gyermeked,
angyalaid sorra ki-
fektetve a hóra...

Add vissza inkább
testemet, Uram,
helyezd a madarat
fészkébe vissza.
Legyen az éj setét
s a levegő legyen
dermesztően hideg,
halálosan tiszta.

Koponyámat a föld
majd egyszer kiveti:
hadd fehéredjék
az áldott holdsütésben!
Gyertyát állít bele
a törzsből valaki,
s kigyújtja két szemem
Istennek nevében.

Éji látogatás

(A hernádkaki Vass-pincében
2013. április 11-én)

Árad már a Sajó,
a Hernád hergeli,
csak a Szinva csacsog:
zuhatag kell neki.

Ódátlan időknek
páratlan napjain
rács nőtt a romkocsmák
rozoga ajtain.

Rozsdálló vasfogam
rézkefével mosom,
Szinva-kék öltönyöm
szorosra gombolom.

Hernádkakra megyek:
Vass Tibor kéretett.
Ajtaját ráverem:
- Bort adj, vagy életet!

- Életem élheted,
boromat ihatod,
legszebbik verseim
könyvét is nyithatod.

Hanem ha végeztél,
s beledet elhúzódsz,
ne feledd: jó kutyám
felírja a szagod.

- Kutyával, ítésszel
nem tartok haragot.
Nőstényen kívül még
senki sem harapott.

Fura egy poéta
szerkesztő Vass Tibi:
hordóját csap helyett
kurtavasra veri.

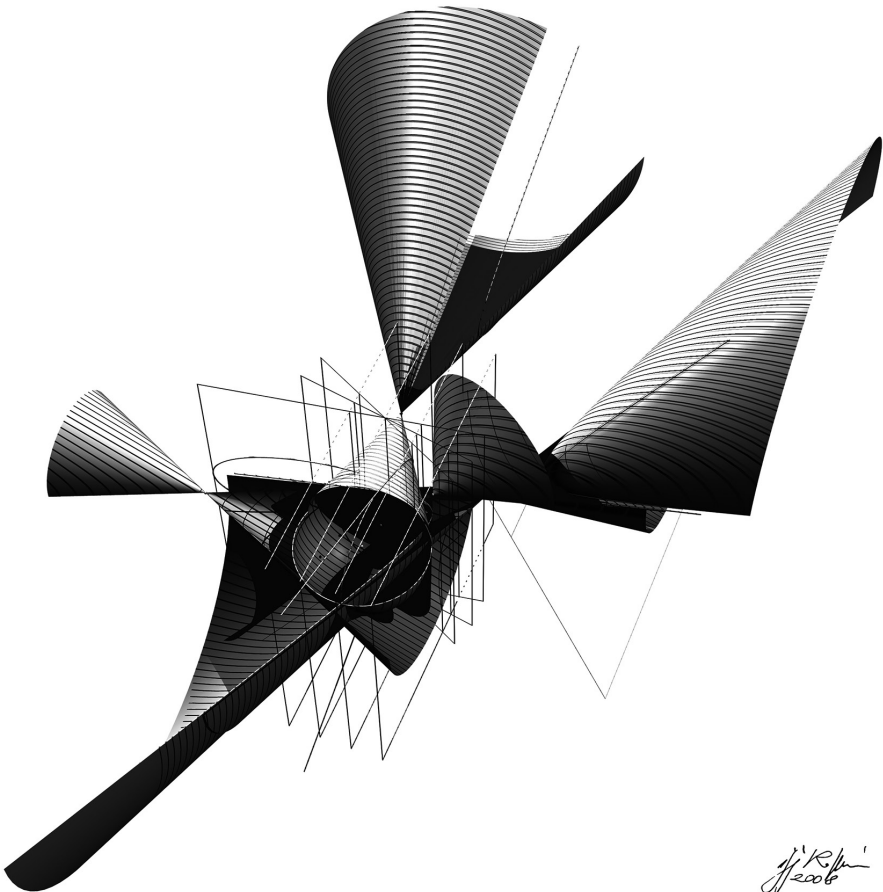
- Istenem, hol egy csap,
hol vagy, Csokonai?
- Föld alatt göthöl már
s minden rokonai.

Nem ismer lehetlent
az Úr akarata:
nyitatlan nyílik a
Vass-pince ajtaja.

Jó lesz a lopótök,
csap hogyha nincsen is,
rozé köd, szállj alá,
bódítsál addig is,

míg megjön Vass Tündér,
s kezében billikom.
Térdemet meghajtom,
s fenékig kiiszom.

Korhely én nem vagyok,
vágyam csak ennyi volt,
no meg, hogy elkapjak
egy jó kis eszpanyolt.

Károly
2008